

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 319/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 200/2007, za účasti Okresného súdu Bratislava II, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 200/2007 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 200/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktorú jej je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 294,08 € (slovom dvestodeväťdesiatštyri eur a osem centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Emílie Korčekovej, L. Novomeského 25, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, L. Novomeského 25, Pezinok, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 200/2007 o zaplatenie 11 543,50 Sk istiny s príslušenstvom (ďalej aj „napadnuté konanie“), v ktorom je sťažovateľka v postavení odporkyne.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľka má postavenie odporcu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II v Bratislave pod č. k. 32 Ro 5166/06 od 22. 12. 2006 na zaplatenie 11.543,50 Sk istiny s prísl., aktuálne sa konanie vedie pod č. k. 17 C/200/2007..., pričom

konanie vinou neefektívneho a nesúrodého konania, poznačeného dlhými obdobiami zjavnej nečinnosti, ad hoc úkonov súdu, porušovania zásady rýchlosti súdneho konania konaním odporujúcim ust. §-u 6 O. s. p., vydávaním nezákonných rozhodnutí majúcich za následok konania na 3 stupňoch (pričom porušovateľ doposiaľ nedoručil sťažovateľke od 12. 11. 2014 ani len rozhodnutie Najvyššieho súdu SR a toto zadržiava – vid'. výzva sťažovateľky zo dňa 10. 04. 2015...) a tým aj predĺženie konania, čo malo a má u sťažovateľky v dôsledku porušenia primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyvolanie stavu právnej neistoty o výsledok konania a teda aj vznik nemajetkovej ujmy.

Prietahy v konaní sťažovateľka doposiaľ namietala u predsedníčky Okresného súdu Bratislava II celkom 2 krát a to:

1. listom zo dňa 01. 04. 2013, doručeným do podateľne porušovateľa dňa 03. 04. 2013... sťažnosť na prietahy sa minula účinkom napriek tomu, že listom Spr. 2052/2013 zo dňa 30. 07. 2013... predsedníčkou okresného súdu bola vyhodnotená ako dôvodná

2. listom zo dňa 29. 01. 2015..., ktorú podpredsedníčka okresného súdu formálne vybavila listom Spr. 2014/2015 doručená 7. 4. 2015...

Stav neistoty sťažovateľky o výsledok konania doposiaľ trvá, pričom vinou neefektívneho konania a prietahov zo strany porušovateľa nebolo doposiaľ rozhodnuté ani len na prvom stupni...

Sťažovateľka k neefektívnemu a nesúrodému, nekoncentrovanému konaniu porušovateľa ako celku neprispela.

Stav právnej neistoty sťažovateľky o výsledok konania ako celku stále trvá a to už viac ako 8 rokov a 3 mesiace, čo v dôsledku porušenia primeranej lehoty nie je nesúladne s konštantnou judikatúrou ESLP, nie je súladné s čl. 6 ods. 1 cit. Dohovoru.

Vec je dľa sťažovateľky po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá. Vec má pre sťažovateľku mimoriadny význam.

Sťažovateľka tvrdí, že je naďalej obeťou porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľka podáva túto sťažnosť aj v súlade s judikatúrou ESĽP vo veci Ištván a Ištvánová p. Slovensku, 2012; Komanický (č. 6) p. Slovensku, 2012.

Má zato, že sťažnosť na prietahy predsedníčke Okresného súdu Bratislava II už nebola povinná vyčerpať pred podaním sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky, napriek tomu ju podala dňa 29. 01. 2015...“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod č. k. 17 C/200/2007 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje v konaní vedenom pod č. k. 17 C/200/2007 konať bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 6 400,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej, do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní uznesením č. k. II. ÚS 319/2015-9 z 20. mája 2015 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Po prijatí sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 22. mája 2015 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti, ako aj k otázke vhodnosti ústneho pojednávania.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti z 26. júna 2015 (č. Spr. 2062/2015, doručenom ústavnému súdu 3. júla 2015) v súlade s vyjadrením zákonnej sudkyne vo veci okrem iného uviedla:

„... Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že v právnej veci účastníkov konania [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] sa žalobca domáha zaplatenia sumy (11 543,50 Sk) 383,17 € s príslušenstvom z titulu nevyplatenej odmeny za poskytovanie právnych služieb odporcovi v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 26 Cb/22/2004 a vzájomným návrhom sa žalovaný (sťažovateľ) domáha zaplatenia 22 389,53 € s príslušenstvom titulom náhrady škody.

Z chronológie úkonov vykonaných v predmetnom konaní vyplývajú niekoľkonásobné návrhy žalovaného na priznanie oslobodenia žalovaného od súdnych poplatkov, podané odvolania, dovolanie a iné procesné návrhy žalovaného. Preto sa nestotožňujem s jeho názorom, že by konaním súdu bol vyvolaný stav jeho právnej neistoty a že by tunajší súd spôsobil priedahy v konaní. S každým návrhom žalovaného na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov (doposiaľ 4 x) sa súd musel vysporiadať, proti každému uzneseniu podal žalovaný odvolanie, z ktorého dôvodu bola vec zaslaná Krajskému súdu v Bratislave..., ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým mu nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov a žalovaný podal odvolanie aj voči uzneseniu, ktorým súd pripustil zámenu na strane žalobcu.

Žiadnemu účastníkovi nemožno odoprieť právo podať opravný prostriedok, musí si však byť vedomý toho, že konanie sa týmto nevyhnutne predĺži a nie je podľa môjho názoru akceptovateľné, aby predlžovanie konania v dôsledku takýchto úkonov žalovaného bolo považované za porušovanie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov.“

Predsedníčka okresného súdu v stanovisku súčasne uviedla, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

Sťažovateľka v stanovisku k vyjadreniu okresného súdu z 26. júna 2015 (doručenom ústavnému súdu 3. júla 2015) uviedla, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania vo veci prijatej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde

sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 17 C 200/2007 je rozhodovanie o návrhu navrhovateľa na zaplatenie 11 543,50 Sk istiny s príslušenstvom, ktoré začalo v roku 2007. Podľa názoru ústavného súdu ide o vec, ktorá

tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a ktorá nevykazuje znaky právnej ani faktickej zložitosti, ktoré by mal ústavný súd zohľadniť pri svojom rozhodovaní.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky ako odporkyne v napadnutom konaní prispelo k doterajšej dĺžke napadnutého konania (z dôvodu jej neúčasti na pojednávaniach nariadených na 6. november 2008, 11. december 2008, 29. november 2011 a 19. marec 2015, hoci vo všetkých prípadoch bola jej neúčasť písomne ospravedlnená; neúčasť na pojednávaní 10. februára 2009 sťažovateľka neospravedlnila). Na jedinom uskutočnenom pojednávaní vo veci 12. mája 2015 sťažovateľka bola prítomná.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 200/2007, ktoré začalo v roku 2007.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže dôjsť nielen neodôvodnenou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania v primeranom čase (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z predloženého spisu, zo sťažnosti, ako aj z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu ústavný súd zistil, že okresnému súdu bol 22. decembra 2006 doručený návrh navrhovateľa na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie 11 543,50 Sk s príslušenstvom, ktorý bol

vedený na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 200/2007. Okresný súd vydal 8. januára 2007 platobný rozkaz sp. zn. 32 Ro 5166/2006, ktorým uložil odporkyni (sťažovateľke), aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatila navrhovateľovi sumu 11 543,50 Sk s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 13. novembra 2006 do zaplatenia, nahradila trovy konania a trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi navrhovateľa alebo aby v tej istej lehote podala odpor na okresnom súde. Platobný rozkaz bol sťažovateľke doručený 4. mája 2007.

Sťažovateľka podala proti platobnému rozkazu odpor doručený okresnému súdu 10. mája 2007, pričom súčasne požiadala okresný súd o oslobodenie od súdneho poplatku. Okresný súd uznesením č. k. 32 Ro 5166/06-14 rozhodol, že nepriznáva sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov.

Sťažovateľka podala 30. augusta 2007 okresnému súdu odvolanie proti označenému uzneseniu. Okresný súd predložil 20. septembra 2007 odvolanie sťažovateľky Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 401/07-24 z 30. januára 2008 potvrdil uznesenie okresného súdu.

Sťažovateľka opätovne 2. júna 2008 požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, okresný súd jej uznesením č. k. 17 C 200/2007-33 z 22. júna 2008 oslobodenie nepriznal.

Okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 6. november 2008. Sťažovateľka ospravedlnila svoju účasť na pojednávaní 3. novembra 2008 (zo zdravotných dôvodov konateľa) a požiadala o jeho odročenie. Okresný súd odročil pojednávanie na 11. december 2008, pričom konštatoval, že sťažovateľka svoju písomne ospravedlnenú neúčasť doložila potvrdením o práceneschopnosti jej konateľa z decembra 2007 (od 19. decembra 2007). Sťažovateľka požiadala o ospravedlnenie na pojednávaní nariadenom na 11. december 2008 s poukazom na to, že potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti konateľa z 19. decembra 2008 je stále platné. Neúčasť na tomto

pojednávání ospravedlnil aj právny zástupca navrhovateľa. Okresný súd odročil pojednávanie na 20. január 2009, resp. na 10. február 2009.

Okresný súd ďalej na pojednávaní 10. februára 2009 konštatoval, že sa nedostavila sťažovateľka, ktorá svoju neúčasť neospravedlnila, a odročil pojednávanie na neurčito. Navrhovateľ podal 11. februára 2009 okresnému súdu návrh na zámenu účastníka v konaní na strane navrhovateľa. Okresný súd uznesením č. k. 17 C 200/2007-89 z 22. júna 2010 pripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa.

Sťažovateľka podala 28. júla 2010 odvolanie proti predmetnému uzneseniu okresného súdu. Okresný súd predložil 13. októbra 2010 spis s odvolaním sťažovateľky krajskému súdu. Krajský súd uznesením č. k. 4 Co 397/2010-96 z 28. apríla 2011 odmietol odvolanie sťažovateľky. Tieto uznesenia nadobudli právoplatnosť 26. mája 2011.

Okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie vo veci na 29. november 2011 a uložil sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za vzájomný návrh. Sťažovateľka doručila 16. novembra 2011 okresnému súdu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, odvolanie proti uzneseniu č. k. 17 C 200/2007-105 z 12. októbra 2011, ako aj žiadosť o vylúčenie veci o zaplatenie istiny 22 389,53 € s príslušenstvom voči navrhovateľovi na samostatné konanie.

Okresný súd uznesením č. k. 17 C 200/2007-125 z 21. novembra 2011 rozhodol, že sťažovateľke nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľka 28. novembra 2011 ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní nariadenom na 29. november 2011 z dôvodu zdravotných problémov jej konateľa (potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti od 7. septembra 2011). Okresný súd pojednávanie nariadené na 29. november 2011 odročil s tým, že spis bude predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Sťažovateľka ďalej podala 13. decembra 2011 okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Okresný súd predložil 24. apríla 2012 predmetný spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Krajský súd uznesením č. k. 5 Co 183/2012-148 z 31. mája 2012 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu a vrátil spis okresnému súdu (2. júl 2012).

Sťažovateľka ďalej 23. júla 2012 vzala späť svoju žiadosť o vylúčenie veci o zaplatenie istiny 22 389,53 € s príslušenstvom voči navrhovateľovi na samostatné konanie. Okresný súd oznámil 23. novembra 2012 sťažovateľke, že berie jej žiadosť na vedomie a že nebude o nej procesne konať.

Okresný súd uznesením sp. zn. 17 C 200/2007 z 23. novembra 2012 uložil sťažovateľke doplatiť súdny poplatok; proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala 4. januára 2013 odvolanie, ako aj žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd zaslal sťažovateľke 18. januára 2013 tlačivo na vyplnenie pre dokladovanie pomerov účastníka konania. Sťažovateľka zaslala 25. februára 2013 okresnému súdu tlačivo s vyplnenými požadovanými údajmi.

Okresný súd uznesením č. k. 17 C 200/2007-197 zo 7. marca 2013 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti označenému uzneseniu, ako aj proti predchádzajúcim uzneseniam o vyrubení nedoplatku na súdnych poplatkoch sťažovateľka podala 2. apríla 2013 odvolanie krajskému súdu. Okresný súd postúpil 8. apríla 2013 predmetný spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky.

Krajský súd uznesením č. k. 8 Co 222/2013-204, 8 Co 223/2013, 8 Co 224/2013 z 30. mája 2013 potvrdil napadnuté uznesenia okresného súdu č. k. 17 C 200/2007-105 z 12. októbra 2011, č. k. 17 C 200/2007-158 z 23. novembra 2012 a zo 7. marca 2013, č. k. 17 C 200/2007-197 zo 7. marca 2013.

Sťažovateľka podala 20. augusta 2013 proti označeným uzneseniam krajského súdu dovolanie okresnému súdu. Okresný súd postúpil dovolanie spolu s predmetným spisom sp. zn. 17 C 200/2007 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie. Najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 6 Cdo 324/2013 z 29. októbra 2014 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol. Okresnému súdu bol spis vrátený 12. novembra 2014.

Okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 19. marec 2015. Sťažovateľka požiadala 24. februára 2015 okresný súd o presun termínu pojednávania a ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu kolízie s iným pojednávaním (Okresný súd Bratislava V - sp. zn. 50 C 96/2012).

Okresný súd ďalej uznal dôvody neúčasti na strane sťažovateľky a nariadil pojednávanie na 12. máj 2015. Podaním doručeným okresnému súdu 18. apríla 2015 sťažovateľka požiadala okresný súd o doručenie rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré jej nebolo a nemohlo byť účinne doručené z toho dôvodu, že sa jej konateľ nachádzal *„v nezákonnej väzbe v ÚVV Bratislava od 12. 4. 2014 do 15. 01. 2015, čo si súd môže overiť dopytom do ÚVV Bratislava“*.

Na pojednávaní uskutočnenom okresným súdom 12. mája 2015 sa zúčastnila sťažovateľka, ktorej bolo „krátkou cestou“ doručené uznesenie dovolacieho súdu. Navrhovateľ sa na pojednávaní nezúčastnil a svoju neúčast' neospravedlnil. Po vyjadreniach sťažovateľky okresný súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že bude zisťovať okolnosti týkajúce sa zrušenia spoločnosti navrhovateľa a pozastavenia advokátskej činnosti jej právneho zástupcu.

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, IV. ÚS 155/09, IV. ÚS 82/2010), vychádzajúc predovšetkým zo samotnej dĺžky napadnutého konania (viac ako osem rokov), z nečinnosti okresného súdu (v trvaní vyše jedného roka v období rokov 2009 a 2010), resp. jeho neefektívnej činnosti

(vo viacerých fázach konania), ale aj z jeho doterajšieho celkového priebehu, uzavrel, že v napadnutom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 C 200/2007, v ktorom sa dosiaľ uskutočnilo iba jedno pojednávanie (12. máj 2015), bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 200/2007 konal bez zbytočných prieťahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia 6 400 €, ktoré odôvodňuje takto:

„Požiadavka na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 6 400,- EURO v dôsledku jej porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote je súladná s rozhodovacou praxou a judikatúrou ESLP (rozhodnutie ESLP vo veci Apicella p. Taliansku zo dňa 29. 03. 2006, sťažnosť č. 64890/01, rozhodnutie ESLP vo veci Martin Castro a iní p. Portugalsku zo dňa 10. 06 2008, sťažnosť č. 33729/06...), dľa ktorých primeraná a priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy je 1.000 € až 1 500,- € za rok trvania konania. Obdobne uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 193/2011 zo dňa 25. 04. 2012...“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 17 C 200/2007, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľky nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, s prihliadnutím na to, že sťažovateľka svojou neúčastou na nariadených pojednávaniach prispela k doterajšej dĺžke konania, ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si uplatnila úhradu trov konania v sume 294,08 €. Ústavný súd úhradu priznal v ňou požadovanej sume, keďže neprekračuje sumu ustanovenú vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2015